

Scénář – audioreportáž – Lubomír Šlechta

Lubomír Šlechta se narodil 14. července 1930 v Praze 9 Horních Počernicích v domě, ve kterém žije dodnes.

Jeho nejvýraznější vzpomínky se vážou ke druhé světové válce. V 5. třídě udělal zkoušky na reálku v Karlíně. Do školy jezdil vlakem.

A protože za války bylo spojů málo, dalo se do nich dostat jen s obtížemi. A s tím se pojí i jeho první válečné vzpomínky.

Nebylo náhodou, že jsme jezdili mezi vagony. A když tam jsme se nevešli, tak jsme jezdili na stupínkách, jak byly stupínky do těch vagónů, tak jsme jezdili na stupínkách, my byli namačkaný i na stupínkách. Ale nebylo ani od věci, že jsem jezdil na lokomotivě.

Krutovláda nacistů začíná nabírat na síle, a to se projevuje i v běžném lidském životě. Tato skutečnost se ukázala také při cestě do školy, když vystupoval na nádraží.

Tam byly velikánský vrata, kterými se do té budovy vcházelo a na těch vratech byly ohromný plakáty, nahoře byl hákovéj kříž a dole seznam lidí, který byli popravený, to prostě byla hysterie. Ale ty seznamy, ty se vylepovaly nejen na to na těch vratech, ale ty se vylepovaly jako normální plakáty všude, co se lidi popravovali.

Kvůli udavačům se lidé báli něco říci a ani si mezi sebou moc nepovídali. Jedním z největších zážitků byl pro Lubomíra nálet na vysočanské haly.

Tak jsme s tatínkem vlezli na půdu a viděli jsme ty svazy těch bombardérů, jak se blížily tady nad Prahu a najednou prostě začaly ty bomby prostě padat....to byly zážitky, že jsem třeba viděl, jak ten messerschmitt vylít a vzletěl do určitý výšky a najednou ze dvou stran letěly ty anglický spitfiry a takhle prostě ta ta ta ta ta ta ta ta, a tady padaly, padaly jeden messerschmitt za druhým. Dokonce v tom jednom letadle jsem viděl pilota, který uhořel, já jsem prostě viděl uhořelýho, prostě toho Němce, toho pilota v tom letadle. Takže zážitky to byly, který bych já upřímně řečeno nikomu nepřál.

Po druhé světové válce Lubomír Šlechta pracoval jako konstruktér. Ve svém domě žije spokojeně se svou dcerou a milovanou fenkou Aurinkou.

A co by vzkázal dnešní mladé generaci?

Já radím ke skromnosti. Můžu říct, že se mně mladý lidi líběj, že je mám rád... Já vám přeju to co, k tomu mě i vlastně nutí moje víra, protože to přátelství to je daný od Boha